

føre til, at der vil kunne oprettes Kaffebrænderier i Frihavnen, som ville kunne sælge Kaffe billigere i Toldterritoriet end de Kaffebrænderier, der drive deres Virksomhed i dette. Naar jeg har været med til — jeg kan kun tale paa egne Begre — at foreslaa Tolden paa brændt Kaffe sat til 1 Ore højere, end den høje Regering har foreslaaet, har jeg slet ikke taget Sigte paa Kaffebrænderierne i Toldterritoriet, men kun paa Statskassens Tary. Thi det er tydeligt, at naar Kaffe kan brændes billigere udenfor Toldterritoriet og senere indføres i dette, end naar den brændes i selve Toldterritoriet, vil Statskassen lide et Tab, der efter Omstændighederne kan blive ret alvorligt, dersom vi ikke sørge for, at der er et passende Forhold mellem Tolden paa brændt og Tolden paa raa Kaffe. Det vilde det ærede Medlem ogsaa have hørt, hvis han ikke havde været saa ofte fraværende fra Toldudvalget.

De samme Betragtninger, der gøre sig gældende med Hensyn til Tolden paa Cement, kunne ogsaa anvendes med Hensyn til Tolden paa Mel. Naar jeg for mit Vedkommende er gaaet med til at udskille Tolden paa Rug i formalet men usigtet Tilstand, det saakaldte Grovmel, fra den almindelige Mel-told, og foreslaaet, at det skal være toldfrit, ligger der ikke deri nogen som helst Indrømmelse af, at Melet, navnlig Grovmelet, vil blive fordyret en eneste Ore paa Grund af Mel-tolden, men naar jeg har gjort dette Forslag eller er gaaet med dertil, har jeg gjort det som en Indrømmelse lige overfor den forkerte Mening, som desværre ikke er ualmindelig her i Landet, at Mel-tolden vil fordyre ikke blot Fattigmands Mel, men ogsaa hans Brød, noget, jeg fra mit Standpunkt anser for fuldstændig umuligt og ikke blot usandsynligt. Men, som sagt, naar man kan slippe over den Vanstuelighed og imødegaa alle de Indvendinger, der ere rejste fra de modsatte Anstuelers Side, ved et saa simpelt Middel som ved at udskille denne Kategori af Mel som en særskilt Position, finder jeg det rigtig, at man gør det. Men jeg vil, som sagt, ikke have det opfattet som en Indrømmelse af, at Mel-tolden skulde fordyre Brødet. — Naar det er blevet sagt af ærede Talere, at Mel-tolden vil fordyre Brødet, er det for det første en noget dristig Paastand, thi Mel er dog ikke det samme som Brød, det skal først konverteres til Brød, og vi vide allesammen, at Brødpriiserne paa Hvedebrød her i Landet i Reglen ikke regnes efter Bøgt, idet det ikke sælges pundevis, men

stykkevis, og vi vide, at Hvede- og Hvedemelspriserne ere undertastede langt større Svingninger end $\frac{1}{2}$ Ore, ja indtil 5—6 Ore, uden at det har haft nogen som helst Indflydelse paa Brødpriiserne. Det er altsaa aabenbart noget hajareret, naar de Herrer paastaa, at Forhøjelsen eller rettere sagt Tolden paa Hvedemel vil forhøje Prisen paa Brødet. Naar Melmøllerne her i Landet skulle betale Told ikke blot af deres Kul, men af alt, hvad de overhovedet behøve til deres Produktion undtagen netop af Korn, er det en Uretfærdighed. Det samme, som gjaldt overfor Cementfabrikerne, gælder ogsaa her. Det er en Uretfærdighed lige overfor Møllerne, og det er at beskytte den fremmede Industri her i Landet, hvis man vil nægte dem en Told, som kan være et Æquivalent for den Told, de selv maa betale. Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om, hvor vidt Tolden fordyrer Mel eller ikke, fordi det er et temmelig intrikat Spørgsmaal, og jeg tror ikke, at det vil lykkes mig at overbevise de Herrer, der ere af en anden Mening; men jeg vil opfordre dem til at opstille det Tankeeksperiment, om de tro, at Melet vil fordyres med 20 Ore pr. Pbd., hvis man en Gang laade en saadan Told paa Mel pr. Pund. De ville meget hurtigt komme til det Resultat, at det er en fuldstændig Umulighed. Det mærkelige er, hvad jeg vil sige de Herrer Landmænd, thi det er navnlig fra dem, at denne Modstand mod Mel-tolden kommer, at de have et meget skarpt Øje for, at man ikke fordyrer Osten her i Landet, det vil sige den simple Mejeriost, som er Genstand for Landmandens største Produktion, ved en Told af 50 Ore pr. Pund; og man fordyrer ikke Gulerødder ved en Told, der svarer til 8 Kr. pr. Td. — Gulerødder koste, saa vidt jeg veed, omkring i Landet mellem $1\frac{1}{2}$ og 2 Kr. pr. Td. til det daglige Brug — med 8 Kr. pr. Td., fordi man paalægger en saadan Told. Men hvorfor skulde netop Melet fordyres med $\frac{1}{2}$ Ore pr. Pbd., fordi man lægger en Told af $\frac{1}{2}$ Ore pr. Pbd. paa Melet, det skyldes de Herrer os Bevis for, og jeg tror ikke, de ville kunne præstere det. Det er sagt, at man lægger Told paa Melet for at fordyre Produktet for vedkommende Producent og derved skaffe ham en meget stor Fordel, men det er ikke Tilfældet, det, det kommer an paa for ham, er at skaffe ham Afsetning. Naar man siger til en Landmand: Jeg giver dig her en Gaard paa f. Eks. 1,000 Td. Land. Du skal betale Renter, Skatter og Folkehold og Hestehold o. s. v. paa hele Ejendommen, men jeg forbyder dig at dyrke mere end 500 Tdr. Land, de 500 skal Du lade ligge øde,